

højtærede Justitsminister ikke stod fast paa den gamle Grundsætning, at overfor den Art Angreb, der her var Tale om, har den sigtede ingen Forpligtelse til at rense sig. Den Grundsætning er det nødvendigt at fastholde for ikke at fordele Kaarene alt for ulige mellem Angriberne og de angrebne. Man kan ogsaa beklage, at den højtærede Justitsminister ved sin Tale i Fredags har Ved til det Baal, der skal brænde her i Dag under Svingning af Tomahawker og Dansning af Krigsdanse. Men man kan kun billige den Beslutning, som Forhandlingen drejer sig om. Jeg haaber, at ærede Medlemmer endnu husker, hvad Forhandlingen drejer sig om. Alle var enige om, at Banken trængte til Ro, og alle var enige om at skaffe denne Ro, derfor ingen offentlige Forhør, ingen daglige Pressesensationer, men Offentliggørelse af de stenografiske Forhørsreferater paa een Gang, naar Sagen er endt. Med denne Hovedlinie stemmer Ministerens Afgørelse, og Debatten vil ikke kunne ændre det. Alle ved det. Debatten er derfor ørkesløs. Der er ikke fra nogen Side, i hvert Fald ikke fra nogen betydende Side, rejst Tvivl om Kommissionens fuldkomne Uangribelighed. Vi har Tillid til den, og vi afventer Resultatet af dens Undersøgelse. Mod denne Hovedlinie, jeg før talte om, strider hele denne Pressekampagne og strider hele denne Debat. Derfor ønsker vi for vort Vedkommende længst muligt at holde os udenfor.

L. Rasmussen: Med Henblik paa de Udtalelser, som den højtærede Justitsminister fremkom med i Fredags, er der god Grund for det konservative Folkepartis Formand til her at sige, at det staar vel endnu i Erindringen, hvorom denne Debat drejer sig; thi det, der er Udgangspunktet for denne Diskussion, er dette, at man i Finansudvalget udbad sig de Oplysninger, der var fremkommet ved en paa Justitsministerens Foranledning foretagen Undersøgelse, men Ministeren nægtede at give disse Oplysninger, og han henviste til, at det var i Strid med Loven om Bankkommissionen. Det, der foreligger, og det, det her drejer sig om, er Spørgsmaalet om, af hvilken Grund har Justitsministeren nægtet det, og var det rigtigt, hvad han fremførte i sin Skrivelse, at det stred mod Loven? Det er det, vi skulde drøfte her. Jeg indrømmer, at naar man i Fredags hørte Justitsministeren svare, glemte man let, hvorom det drejede sig, idet Ministeren, som det undertiden

kan gaa i en saadan Diskussion, havde en forbavsende Lyst til at tale om noget andet end det, der forelaa. Jeg vil blot minde om, at han fandt Foranledning til i Forbindelse med denne Sag at rette et Spørgsmaal til mig, der lød saaledes: Jeg vil gerne vide, om det ærede Medlem paa sit Partis Vegne vil staa frem for dets Formand og sige: Vi gjorde Justitsministeren Uret, den Gang vi nedrakkede ham — det Udtryk brugte Ministeren — i Anledning af Maskingeværerne. Det vil være lidt vanskeligt at forstaa, at det har den allerringeste Forbindelse med denne Sag, men den højtærede Justitsminister skulde nu tale om noget andet, og saa førte han det frem. Jeg har ikke det mindste imod, jeg vil ikke sige at gøre Ministeren en Undskyldning, for det er der ikke ringeste Grund til, men til at tale om, hvorledes hele denne Sag begyndte og forløb, men jeg mener, at det ligger ganske udenfor Forudsætningerne for, hvad der foregaar ved en Sags anden Behandling, rejst paa Grundlag af, hvad der her foreligger, nemlig Spørgsmaalet om Undersøgelsen af en særlig Sag, der intet har med Maskingeværer eller andet at gøre. Endelig vil jeg sige, at naar Ministeren staar og roser sig selv, fordi han er en af dem, der forstaaar at tie, naar han siger, at: „Ifølge min Stilling maa jeg nødvendigvis i forskellige Sager komme til Kundskab om en Mængde Ting, som vedrører enkelte Personer, Firmaer og andre forskellige Forhold“, men der har jeg, som det ærede Medlem ved, konsekvent indtaget det Standpunkt overhovedet ikke at give et Ord fra mig“ —, vil jeg dertil sige, at hvis Ministeren endda havde sagt: „som han selv vidste“, saa kunde det gaa an. Men naar han vil drage mig ind som Vidne og have, at jeg skulde bekræfte det, vil jeg sige, at Ministeren efter mit Skøn er den mest aabenhjertige af samtlige Ministre, hvor det passer i hans Kram, og hvor han mener, at det passer i den politiske Situation. Vi har jo set, hvorledes han i det andet Ting overfor en Henvendelse, der var sket til ham, og som han modtog paa Embeds Vegne, ikke var bange for at staa frem og fortælle om den og oven i Købet give en fejl Fremstilling af den. At rose sig for at være tavs maa Ministeren selv om, det nytter ikke, at han vil have mig til at bekræfte det. Den højtærede Justitsminister er efter min Mening den mest aabnemandede af samtlige Ministre, men alt det, som den højtærede Minister sagde om dette, er jo Ting,